

Romeinen 5:5-10

1 vaste hoop 2 vurige liefde 3 volle zekerheid

Gemeente,

Je hoopt allemaal wel eens ergens op. Je hoopt echt dat je je toets gehaald hebt of dat het volgende week mooi weer in de voorjaarsvakantie. En je hebt er echt ook goede moed op: je toets ging best lekker en de vooruitzichten zijn goed. En toch kun je hebben dat het bar tegenvalt. Niet gehaald, of heel de week regen. Je hoopte, maar het kwam niet uit, je werd teleurgesteld. De Bijbel zou zeggen: je hoop werd beschaamd.

Nou is een toets maar een toets en een week regen is een week regen, maar je hebt ook mensen die vast hopen dat ze na dit leven het goed zullen hebben. Eigenlijk denk ik dat als je een Nederlander vraagt over na zijn leven, dat vrijwel alle Nederlanders zeggen zullen: ja, dat zal wel goed zijn toch? Daar hoop ik wel op in elk geval, daar gaan we wel van uit. Ze hopen het. Maar dat zou wel eens gigantisch tegen kunnen vallen. Dat zij toch wegzinken in eeuwig verderf en met een kreet van schrik hun ogen opslaan in de hel. Ze hoopten het vast, maar het kwam niet op, hun hoop werd beschaamd.

De Bijbel zegt zelfs dat er mensen zijn die godsdienstig zijn, kerkelijk meelevend zijn die hopen dat zij in de hemel zullen komen. Die dat vast hopen. Want Gij hebt in onze straten gegeten en gedronken en wij hebben in Uw Naam tekenen en krachten gedaan. U hebt met ons aan tafel gezeten bij het Heilig Avondmaal en U hebt ons wonderlijk bewaard in tijden van gevaar en zorg. Ja, wij zullen wel in de hemel komen. Dat hopen we toch echt wel. En dat Jezus dan zegt: Gaat weg van Mij, Ik ken u niet vanwaar gij zijt. Vast gehoopt en vanuit gegaan, maar beschaamd.

En als je dat even op je in laat werken, dan huiver je eigenlijk wel. Hoe verschrikkelijk dat is. En wat een desillusie dat dan zijn zal. Je dacht naar de hemel te gaan, je had daar alle hoop op, maar het is bedrog. En dan kan het nooit meer goedkomen.

1 vaste hoop

In onze tekst heeft Paulus het ook over hoop. Het ging in de eerste verzen van Romeinen 5 over de hoop der heerlijkheid Gods, over de hoop die opkomt uit verdrukking, lijdzaamheid en bevinding. En dan zegt Paulus in vers 5: deze hoop, de hoop van de mensen over wie ik het

heb, die beschaamt niet. Die is niet ijdel. Die wordt vervuld. Deze mensen hopen dat zij zalig worden en zij worden het ook. Deze hoop die geeft uitzicht op de hemelse heerlijkheid en die wacht ook en die wordt ook werkelijkheid. Deze mensen zeggen en zingen: wij gaan ten hemel in en erven koninkrijken en zij maken dat ook echt mee. De hoop die niet beschaamt, niet bedriegt, niet teleurstelt.

En als je dat even op je in laat werken, dan is dat is natuurlijk wel heel mooi. Dan wordt je echt wel blij van binnen. Dan mag je dus nu al weten: ik ga naar God, ik kom in de hemelse heerlijkheid. Wat er ook gebeurt in de wereld, hoe lang het ook nog duurt, wat ik ook nog meemaak aan vervolging of aan ziekte of beproeving in mijn lichaam of geest, het is zeker: de hemelse heerlijkheid kan en zal mij niet ontgaan, dat kan en zal niet missen. De hoop beschaamt niet. Ja, dat is wel ontzettend rijk. Heel mooi. Eigenlijk te mooi. Te hoog, in elk geval voor mij te hoog.

Nou, dat is de vraag. Dat is de vraag, zullen we zien. Maar eerst nog wat anders: stel je eens voor dat je het niet weet. Niet zou kunnen weten of zelf niet weet. Je zou er alleen maar op kunnen hopen in de zin van: ja, natuurlijk hoop ik het, maar zeker weten doe ik dat natuurlijk niet. Stel je voor: dat je niet zeker weet of je in de hemel komt. Is dat zo erg? Nou, stel je voor dat je niet zeker weet of je in de hemel komt. En je gaat vanavond slapen. En vannacht komt Jezus terug! Of vannacht krijg je een hartstilstand en je sterft. En ja....ja dan kan ik in de hemel zijn, maar ook in de hel. Zou ook kunnen. Als je daarover nadenkt: dat is wat! Je gaat slapen en misschien word je wakker in de hemel, misschien in de hel, ik weet het niet. Dat is wat..... dat is een risico. Stel je voor dat u niet zeker weet of u het gas hebt uitgedaan onder een pan of het fornuis. Je weet dat niet zeker meer. Het kan zijn van wel, en dan komt er geen brand, het kan zijn van niet, en dan komt er brand vannacht in de keuken. Ik weet het niet. Wat doet u dan? Gaan slapen? Zeker weten van niet. U gaat eruit en moet het zeker weten. Is het gas uit of niet. Als u nou leeft en steeds gaat slapen en je zou niet zeker weten of je in de hemel komt of in de hel. Wat doe je dan? Gaan slapen? Gewoon verder leven? Stel je voor, dat je het niet zeker weet of niet zeker zou kunnen weten.

Maar je kunt het zeker weten. Dat zegt ons gedeelte: er is een hoop die niet beschaamt. Wat is dan voor hoop? Waarin is die anders dan van mensen die het ook hopen maar die wel beschaamd worden? En hoe komt dat dat deze hoop niet beschaamd wordt? Nou, omdat de liefde Gods in ons hart is uitgestort door de Heilige Geest, Die ons is gegeven. Dus dat komt en kan door de liefde Gods.

3 vurige liefde

Wat is dat voor liefde? Nou, dat vragen genoeg mensen zich af. Gods liefde. Wat zie ik daarvan in de wereld? Is dat nou een God Die liefde is, ik merk er niet veel van. Of, veel dichterbij en dan vaak veel hartgrondiger en persoonlijker, wat merk ik er van in mijn eigen leven? Zoveel meegemaakt. En zovaak gebeden, maar ik merk er niets van. Waar is Gods liefde?

Luister wat Romeinen 5 ervan zegt: Als het in vers 5 gaat over de liefde Gods, dan zegt vers 6 direct erachteraan: want Christus is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Waar zie je Gods liefde? Aan het kruis. Toen Jezus daar hing, leed, nederdaalde ter hel en stierf. Daar zie je Gods liefde. Daar zie je Gods liefde die eigenlijk uit drie stromen bestaat. Zoals je een plek in de bergen kunt hebben waar die stromen samenkomen en door een smalle doorgang moeten, een Schlucht, zeggen de Duitsers. Daar bruist en spat het water met enorme kracht hoog op. Drie stromen die bij elkaar komen.

Golgotha, drie stromen van Gods liefde die bij elkaar komen. Ten eerste de liefde Gods dat Christus stierf voor goddelozen. De eerste rivier is deze, dat Christus daar gestorven is toen wij nog zondaren waren, vers 6 zegt: goddelozen. Jezus stierf voor zondaren. Niet voor vrienden. Dat is wat: als iemand zijn leven geeft voor een vriend van hem. Dat komt soms voor en dat is onvoorstelbaar. Toen in de oorlog iemand onderduikers had genomen en verzorgd, jarenlang. Maar uiteindelijk is er het vermoeden en wordt er aangebonds en de eigenaar wordt opgepakt en meegesleurd. En dan komt de onderduiker tevoorschijn en meld zich: neem mij maar mee, en laat de eigenaar hier. Iemand geeft zijn leven voor een weldoener. Dat is indrukwekkend. Dat zal mogelijk bestaan te gebeuren zegt vers 7. Maar Jezus is gestorven voor kwaaddoeners, goddelozen. Alsof die onderduiker is meegenomen, in een strafdok wordt bewaakt, en mishandeld door een bewaker. En dat hij voor zo iemand zou zeggen: ik laat me wel meenemen en ik sterf voor jou. Zo groot is Gods liefde en die zie je op Golgotha. Christus sterft voor goddelozen, voor degenen die Hem haten en veroordelen en kruisigen en bespotten.

De tweede stroom die in Jezus' sterven samenvloeit is deze: hadden soms die goddelozen spijt gekregen en erom gevraagd? Waren ze eerst goddeloos geweest, hadden ze toen spijt gekregen, en toen gevraagd of Jezus voor hen wil de sterven? Nee, ook en zelfs dat niet. Want Christus, vers 6 is gestorven toen wij nog krachteloos waren. Krachteloos: niet om staat om enig goed op te brengen, enige smeking of hulpgeroep, het was er niet. Vers 10 zegt zelfs: toen wij vijanden waren. Vijanden van God en van genade. Vijanden van Gods wet en het

vonnis ervan, vijanden van verlossing door genade, vijanden ervan om God te dienen. Daarom is Christus te Zijner tijd, vers 6, gestorven. Op de door God bestemde tijd. Niet op de tijd dat die mensen erom waren gaan roepen. Hier werd niet geroepen, hier werd gevloekt, gelasterd, gezondigd, afgewezen. Maar Jezus stierf omdat God het had bepaald, omdat God daar een tijd voor had bestemd. Omdat God het wilde.

En de derde stroom van liefde die op Golgotha samenvloeit is deze: Vers 8: God bevestigt Zijn liefde. De Zoon gaat dit lijden in en draag het en doorstaat het. Maar ook waar is: daarmee bevestigt de Vader Zijn liefde jegens ons. Dat Hij voor dit lijden voor dit bitter sterven Zijn eeuwige, eniggeboren Zoon heeft gezonden en gegeven. Dat is liefde! Denk nooit dat Jezus zondaren liefhad en daarom naar het kruis ging en dat Jezus er toen voor zorgde dat de Vader zei: nu heb Ik ook zondaren lief. Dankzij Mijn Zoon, Die zorgt ervoor. Nee, de Vader Zelf zond de Zoon. God laat Zijn liefde schitteren in de kruisdood van Zijn Zoon: Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons door Zijn Zoon te zenden en te geven om te sterven. Om te sterven de dood aan het kruis van vloek en hel.

Dat is de liefde Gods. Op Golgotha komen drie stromen samen me enorme kracht en hoog spat het op. Gods liefde in Christus. En nu is de vraag: wie heeft er zo'n liefde Gods nodig? Een liefde in Christus, Die voor goddelozen is en schuldigen. Niet voor vrienden en vromen, maar voor kwaaddoeners, misdadigers. Een liefde, niet voor zoekers en smekers en roepers, maar voor geestelijk doden, vijanden, wegkruipers, ontlopers.

Hebt u geleerd: alleen door zo'n liefde ben ik te redden? Aan een liefde voor vrome mensen, voor mensen die God dienen en behagen, heb ik niets. Aan een liefde voor smekende mensen, zoekende mensen, heb ik niet genoeg. Want zo'n mens ben ik niet van mezelf en maak ik mezelf niet.

Of is ons dat te min? Laten we ons het niet afnemen: onze waan dat wij God dienen en iets voor Hem doen, dat wij God zoeken en smeken. Laten we ons dat niet afnemen? Daar hoor ik niet bij, bij goddelozen, vijanden, ontlopers van God en misdadiger tegen Hem? Dan gaat deze liefde je voorbij, dan stel je jezelf erboven. En in de hoogte komt het water niet. Water zoekt de diepte. De diepte van zondaren die zeggen: zo'n liefde heb ik nodig. U, jij? Wat een Evangelie! Voor mensen die het maar niet lukt om God te dienen, om Hem vriendelijk gezind te zijn, voor mensen die het maar niet lukt om te smeken en te roepen en hun ellende te zien. Hier is uw Zaligmaker! Jezus Christus. Hier is de liefde Gods.

God houdt niet van mensen omdat ze aardig zijn en liefelijk en roepen, maar Gods heeft zondaren lief ondanks dat zij Hem haten en wegschreeuwen. Maar God zag niets in ons wat aantrekkelijk was. Enkel schuld en zonde, enkel afkeer en haatdragendheid. En God had lief die Hem niet liefhadden en in alles goddeloos waren van doen en laten.

Deze liefde heb ik nodig! Dan is de liefde Gods in je hart uitgestort door de Geest. Over de Heilige Geest gaat nog uitgebreid in hoofdstuk 8. Maar die liefde Gods wordt uitgestort in je hart. Uitgestort, dat is niet een paar druppeltjes. Uitgestort, dat is een emmer die je op zijn kop houdt: uitstorten. En dat zorgt ervoor dat er één ding komt in je hart. Dat je hart gaat overlopen. En dan loopt het over en wat komt komt er dan uit? Wederliefde. Wederliefde tot God in Jezus Christus. Liefde tot Hem, Die mij zo heeft liefgehad. Liefde tot Hem, Die Zich voor mij gegeven heeft. Liefde tot Hem, Die mij zocht en kocht eer ik Hem zocht. O, was het maar meer en sterker. Was het maar vuriger en feller. Voller en zuiverder. Ving ik maar meer Zijn liefde op om ook meer wederliefde uit te geven.

3 volle zekerheid

Want de hoop op de hemel beschaamt niet omdat de liefde Gods in ons hart is uitgestort. Omdat dit de liefde Gods is, daarom wordt de hoop op de heerlijkheid vervuld. Zeker weten. Als God in Jezus mij zo heeft liefgehad dan zal Hij mij ook in de hemel laten komen. Als Jezus mij zo heeft liefgehad, dan zal Hij mij nooit meer loslaten en altijd beschermen. Dat laten vers 9 en 10 zien.

Deze verzen hebben een bepaalde structuur. De structuur van: als iemand het éne heeft gedaan, dan zal hij toch zeker het andere doen. Als het éne dan toch zeker het andere. Neem een paar voorbeelden om het even wat voor ons te zien: als je het jongetje dat jou altijd pest in de klas hebt geholpen toen hij met zijn fiets viel, dan zul je toch zeker je beste vriend helpen als hij valt met zijn fiets. Toch?! Als je een wildvreemd iemand die aan de deur komt met een verkoopactie helpt door wat te kopen, dan zul je toch zeker je eigen kind helpen als hij ergens mee aan de deur komt bij je. Toch?! Als je voor iemand je leven hebt gegeven toen hij in een moddersloot lag om hem eruit te halen, dan zul je hem toch zeker een hand geven als hij schoon en wel je komt bedanken. Toch?!

Indien, als, God Zijn liefde jegens ons bevestigt toen zij nog zondaars waren, dan zal Hij ons toch zeker behouden nu we gerechtvaardigd zijn. Als het ene, dan toch zeker het andere. Indien God Zijn liefde jegens ons bevestigt in het sterven van Zijn Zoon toen wij nog

zondaren waren. Puur, geheel en al. Niet anders deden en wilden dan zondigen. Toen wij beladen waren met schuld. Onder de vloek. Zondaren, schuldigen, veroordeelden.

Als God dat toen gedaan heeft voor schuldigen, dan zal Hij toch zeker ons behouden nu wij gerechtvaardigd zijn. Nu wij bekleed zijn met Christus' gerechtigheid. En in Hem vlekkeloos en smetteloos zijn. Vrijgesproken, aangenomen. Nu wij gekocht zijn door Zijn Zoon. Als Hij voor mij stierf toen ik een vijand was, dan zal Hij toch zeker mij behouden nu ik Zijn kind ben. Als Hij me als vijand heeft liefgehad om me te redden, zal me als kind toch zeker liefhebben om mij te behouden en te bewaren in die verlossing. Nu ik als kind toch mag zeggen: ik heb U lief, ik verlang U te dienen en deed ik het maar meer en vuriger. Dan zult U mij nu toch zeker behouden.

Daarom: de hoop beschaamt niet. Als Jezus me liefhad en redde toen ik schuldig en vijandig was, zal Hij me zeker redden nu ik gekocht ben Hem heb liefgekreken.

En dan de tweede tegenstelling: toen redde God mij door de dood van Zijn Zoon. Eénmalig toen en daar op Golgotha. Hoeveel te meer, dan zal Hij mij toch zeker behouden nu Hij leeft. Door Zijn leven. Hier en nu, altijd door. Als Zijn dood mij redde, dan zal toch zeker Zijn leven dat doen. Zijn leven als machthebbende van hemel en aarde. Zijn leven waarin Hij beheer heeft over al de schatten van de hemel. Hij mag eruit nemen en uitdelen aan Zijn Kerk wanneer en zoveel Hij wil. Kracht, troost, hoop, geloof, liefde. En behalve Zijn macht is er ook Zijn voorbidding. Daar Hij altijd leeft om voor de Zijnen te bidden. Altijd. Hij ziet de gevaren, Hij weet wat ze nodig hebben. Hij verliest de situatie geen moment uit het oog. Hij bidt voor hen. Zelfs of juist als wij niet bidden. Als ik geen gevaar zie, als ik mezelf overschat, als ik afdwaal, als ik wegloop en wegzwerf, me aan het uitleveren ben aan doodsheid, zonden en dwaasheid. Hij bidt! Als ik niet bid omdat ik mijn gedachten niet eer ordenen kan, en dementie mijn gebed lamlegt en dichtknijpt. Hij leeft om te bidden. Door Zijn leven zullen wij behouden worden. Zijn leven tot ons heil. Tot ons nut, tot zaligheid. Als Zijn dood was voor onze heil, dan zal Zijn leven het ook zijn. Zeker weten.

Daarom: de hoop beschaamt niet, want als Jezus ons liefhad en heeft gered door Zijn sterven, dan zal Hij ons zeker redden door Zijn leven, Zijn macht, Zijn voorbidding.

Waarom? Ten diepste hierom: als je iemand hebt gered. Hebt gered uit een brandend huis met gevaar van eigen leven. Uit een brandend huis. En een tijdje later kom je die jongen weer tegen. Hij is in de sloot gevallen en steekt zijn hand uit: wil je me aan de kant trekken?

En dat je dan zou zeggen: bekijk het even, dat heb ik niet voor je over, misschien krijg ik wel natte broekspijpen vieze schoenen als ik dat doe? Als Jezus mij gekocht heeft met Zijn dood aan het kruis toen ik schuldig en vijandig was, dan zal Hij me ook bewaren in verzoeking en aanvechting als ik Hem aanroep in de nood. Dat kost Hem veel minder. En wie Hij zo duur heeft gekocht, wil en zal Hij nooit meer uit handen laten schieten. Dat bestaat niet. Dat is onmogelijk, ondenkbaar. Mijn ingang in de hemel staat vast. Vaster dan een huis. Eerder zou de kerk morgen instorten dan dat ik niet zalig word. Eerder zullen hemel en aarde vergaan dan dat ik nog verloren zou gaan.

Daarom niet: omdat deze hoop de dochter van het geloof is. Het geloof, waardoor ik me door Jezus laat redden. Dat geloof heeft een dochter: de hoop. En nu is het vaak zo, dat als moeder ziek is of zwak, dat dan de dochter moeder helpt. Mooi is dat. Zo ook hier: de moeder van het geloof is wel eens zwak en ziek. In aanvechting en beproeving, dat het geloof inzakt en roept: ik kan niet meer, ik houd het niet meer vol, het is te veel, te zwaar. Als moeder geloof zwak is dat dan de dochter van de hoop te hulp komt: we gaan ten hemel in, we zullen zalig worden. We zullen de heerlijkheid beërven. En dan sterkt het geloof weer om toch vol te houden. De hoop steunt de moeder van het geloof. En dan is er weer nieuwe moed en kracht. Het lijden van dit leven is maar weinig in vergelijking met de heerlijkheid die wacht.

Zo komen moeder en dochter aan: geloof en hoop. Door de doodsrivier heen: en daarachter is he geloven aanschouwen geworden. Ik zie de Vader verzoend, de Zoon Die mij kocht, ik ervaar de Geest in Zijn volheid. De hoop is vervuld, is verkregen. Alleen die andere dochter die blijft: de liefde, die vergaat nimmermeer. Die bloeit helemaal open. Zo blijven dan geloof, hoop en liefde, maar de meeste van deze is de liefde.

Amen